

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **T. S.**, zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, se sídlem Pražská 759, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 27. 2. 2018, č. j. 50 A 1/2018 – 33,

t a k t o :

- I.** V řízení **s e p o k r a č u j e .**
- II.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- III.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 1. 2018, č. j. KRPE-4333-25/ČJ-2018-170022-SV, rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 60 dnů ode dne omezení jeho osobní svobody. Žalobce rozhodnutí žalované napadl žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 27. 2. 2018, č. j. 50 A 1/2018 – 33.

[2] Krajský soud nejprve shrnul skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že žalobce byl dne 13. 1. 2018 zajištěn při pobytové kontrole hlídkou policie, neboť nedisponoval dokladem totožnosti ani platným vízem či jiným dokumentem prokazujícím jeho oprávnění pobývat na území České republiky. Šetřením v dostupných informačních systémech policie zjistila, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob od 25. 11. 2014 do 18. 5. 2020 (s poznámkou: „na vnější hranici odmítnout vstup na území, ve vnitrozemí zastavit a vyslechnout a kontaktovat příslušné orgány za účelem správního vyboštění“), a to na základě rozhodnutí Krajského

ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 18. 11. 2014, č. j. KRPA-44296-14/ČJ-2014-000022, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie v délce tří let. Jelikož žalobce nerespektoval povinnost uloženou mu posledně zmiňovaným rozhodnutím a nadále na území ČR pobýval, byl dne 2. 1. 2015 zajištěn Krajským ředitelstvím policie hl. města Prahy a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová. Zde požádal o udělení mezinárodní ochrany, o níž Ministerstvo vnitra rozhodlo tak, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje. Žalobci byl následně vydán výjezdní příkaz s platností do 26. 10. 2016, nicméně žalobce opět území České republiky neopustil a znovu podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tato žádost byla posouzena jako nepřípustná a řízení o ní bylo zastaveno.

[3] Dále krajský soud připomněl, že ačkoli byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců (tedy ze tří zákonem stanovených důvodů), žalobou byl napaden pouze výrok rozhodnutí žalované, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že se žalovaná zabývala pouze skutečnostmi odůvodňujícími zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění rozhodnutí však není zřejmé, proč byl žalobce zajištěn také podle § 124 odst. 1 písm. e) tohoto zákona (dle něhož je *policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států*). Výše popsaná vada dle žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované pro nedostatek důvodů.

[4] Krajský soud dal žalobci za pravdu, že rozhodnutí žalované je v tomto ohledu nepřesné, současně však uvedl, že tato vada nemůže vést ke zrušení rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. V projednávané věci je totiž podstatné, že se ve správním spise nachází dostatek podkladů podporujících závěr žalované o naplnění zákonných podmínek pro zajištění stěžovatele podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48. Z něj vyplývá, že „[n]edostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly ke vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné.“

[5] Krajský soud v návaznosti na výše uvedené dodal, že správní rozhodnutí je primárně určeno účastníkům řízení či dalším osobám, jejichž práv se rozhodnutí přímo dotýká, přičemž tyto osoby mají možnost do správního spisu nahlédnout (§ 38 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu; dále jen „správní řád“). Závěr, že zmíněná vada rozhodnutí žalované nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost, platí podle krajského soudu o to víc, že skutkový závěr žalované, že žalobce je evidován v informačním systému smluvních států (tzv. Schengenském informačním systému – „SIS“), je založen na informacích obsažených na jedné listině (výstupu ze Schengenského informačního systému). Kromě toho krajský soud připomněl, že žalobce ani netvrdí, že by v informačním systému smluvních států evidován být neměl.

[6] Stejně tak není podle krajského soudu rozhodnutí žalované nezákonné či věcně nesprávné. Žalobce byl ke dni vydání rozhodnutí evidován v informačním systému smluvních států [§ 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců] a sledovaného cíle rozhodnutí nebylo možné dosáhnout využitím mírnějších opatření (v podrobnostech odkázal na str. 4 a 5 rozhodnutí žalované). Také doba zajištění žalobce nebyla nepřiměřená okolnostem případu.

pokračování

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu, který podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) [jedná se však z hlediska obsahu kasačních námitek spíše o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. – pozn. soudu]. Stěžovatel namítá, že z rozhodnutí žalované není zřejmé, z jakých důvodů přistoupila k zajištění stěžovatele dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že tuto vadu lze překlenout jeho přezkumnou činností. Je totiž přesvědčen, že na rozhodnutí o zajištění cizince - v důsledku něhož dochází k omezení jeho osobní svobody - je třeba klást zvýšené nároky. Tím spíš, že cizinci není umožněno se před vydáním rozhodnutí seznámit se spisovým materiálem a nemá možnost podat odvolání. Cizinec se může domáhat pouze soudního přezkumu rozhodnutí, avšak v zařízení pro zajištění cizinců má k dispozici pouze rozhodnutí o zajištění.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na své vyjádření k žalobě a sděluje soudu, že dne 3. 3. 2018 byl stěžovatel propuštěn ze zajištění a byl letecky dopraven do země původu.

[9] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, účinného v době podání kasační stížnosti, platilo, že *v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví.*

[10] Usnesením ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 Azs 100/2018 - 24, Nejvyšší správní soud řízení v dané věci přerušil, jelikož usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, byla Nejvyšším správním soudem předložena Soudnímu dvoru Evropské unie předběžná otázka, zda „[b]rání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravy, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?“ Současně byl dne 7. 12. 2017 skupinou senátorů podán návrh dle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy České republiky na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o této předběžné otázce či rozhodnutí Ústavního soudu o návrhu na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců bylo přitom rozhodující pro další postup ve věci.

[11] Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zrušil pro jeho rozpor s ústavním pořádkem. Překážka řízení proto odpadla, ačkoliv dosud nebylo rozhodnuto o předběžné otázce, pro kterou bylo řízení přerušeno. Je totiž zřejmé, že - bez ohledu na výsledek řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem Evropské unie - příslušnou vnitrostátní právní úpravu (tedy § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) již nelze aplikovat. Soud proto podle § 48 odst. 6 s. ř. s. rozhodl, že v řízení se pokračuje (výrok I. tohoto rozsudku).

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předně vyvrací námitku stěžovatele, dle které krajský soud tvrdil, že výše popsané vady rozhodnutí žalované (viz odstavec [3] a násl. tohoto rozsudku) lze zhojit „*přezkoumnou činností soudů*“. Krajský soud toliko uvedl, tyto vady nezpůsobují jeho nezákonnost ani nepřezkoumatelnost, protože je lze překlenout zjištěním potřebných informací ve správním spise. Netvrdil však, že k odstranění nejasností může dojít až v rámci jeho vlastního rozhodování.

[15] Stěžovatel, jako účastník předmětného správního řízení, měl možnost do spisu nahlédnout (§ 38 správního řádu) a z informací v něm obsažených mohl vycházet při sepisu žaloby. Na straně 15 správního spisu je založen výpis ze Schengenského informačního systému, z něhož je zřejmé, že stěžovatel je evidován na základě záznamu vloženého Českou republikou jako osoba, které nelze v souladu s čl. 96 Úmluvy k provedení Schengenské dohody umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Tuto skutečnost stěžovatel v průběhu řízení před krajským soudem ani v řízení o kasační stížnosti nerozporoval, ani nepopíral, že je v jeho případě naplněn zákonný důvod pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Namítal pouze formální nedostatky rozhodnutí žalované.

[16] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že závěr krajského soudu, že v projednávané věci nejsou vady rozhodnutí žalované natolik zásadní, aby způsobovaly jeho nezákonnost či nepřezkoumatelnost, je správný. A to tím spíše, že je v souladu s relevantní judikaturou správních soudů, kterou vhodně citoval i krajský soud na str. 5 svého rozsudku.

[17] Obdobným případem, kdy byly také soudem posuzovány vady odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince, se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 Azs 240/2016 -18; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz. Z něj vyplývá, že „[ú]čelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy, což správním soudům umožňuje poněkud slevit z nároků na dodržení jinak zcela oprávněných požadavků § 47 správního řádu z roku 1967 (resp. jeho obdoby ve správním řádu) s vědomím toho, že ve správním spisu nalezl dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí stěžovatelky po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem. Uvedené musí bezvýjimečně platit v případě rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění, které je zpravidla činěno v časové tísní, a je tak třeba na ně klást nižší požadavky než na jiná správní rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2012, č. j. 4 As 16/2012-30).“

[18] Kromě toho je třeba zdůraznit, že z citovaného rozsudku vyplývá opačný závěr, než k jakému dospěl v kasační stížnosti stěžovatel, tedy že na rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, které zpravidla správní orgán vydává v časové tísní, je přípustné klást nižší formální požadavky než na jiná správní rozhodnutí (a nikoli požadavky vyšší, jichž se dovolává stěžovatel). Tato skutečnost umocňuje závěr krajského soudu, že vady rozhodnutí žalované nezpůsobují jeho nepřezkoumatelnost.

[19] Závěrem lze ve shodě s krajským soudem dodat, že ačkoli stěžovatel žalobou napadl pouze jediný důvod zajištění [podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců], nelze odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel byl zajištěn hned ze tří zákonem stanovených důvodů. Proto i v případě důvodnosti žalobní námitky směřující proti důvodu dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, což však v projednávané věci nenastalo, by nadále obstály dva důvody pro zajištění stěžovatele [§ 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců], které stěžovatel žalobou nenapadl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Azs 246/2017 - 26).

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[21] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak v řízení nevznikly náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se jí proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu